

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7824201204
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7824201204.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, o zaplatenie 813,20 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 23.októbra 2024 č.k. 1Csp/70/2024-88

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 23.10.2024 č.k. 1Csp/70/2024-88 (ďalej len „rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 813,20 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 813,20 € od 15.7.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania (výrok I.) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, založenej na tvrdení, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 14.7.2021 medzi postupcom Home Credit Slovakia, a.s. a žalobcom, postúpil postupca (ďalej „právny predchodca žalobcu“) na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, vzniknutú zo zmluvy č. 6907018230 uzavretej dňa 8.7.2019 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanému ako dlžníkovi revolvingový úver vo forme kreditnej karty, ktorý umožňoval žalovanému čerpať poskytnuté zdroje opakovane za podmienok upravených v zmluve a v obchodných podmienkach. Žalovaný na základe zmluvy čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 1.093,20 €. Keďže žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že neplnil splátky v stanovených termínoch, právny predchodca žalobcu dňa 30.3.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Pred postúpením pohľadávky žalovaný uhradil peňažné prostriedky v celkovej výške 220 €. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu jej postúpenia sumu 1.257,78 €, pričom pozostávala z neuhradenej istiny 999,55 €, z neuhradeného riadneho úroku 121,49 €, z úroku z omeškania 132,99 € a z poplatkov 3,75 €. Dňa 26.1.2022 uzavrel žalobca so žalovaným Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 6371909. Po postúpení pohľadávky žalovaný vykonal úhrady spolu vo výške 60 €. Žalovaná suma 813,20 € predstavuje rozdiel medzi čerpaným úverom a úhradami žalovaného (1.093,20 € – 280 €). Zvyšnú časť dlžnej sumy si žalobca neuplatnil. Úrok z omeškania si žalobca uplatnil počnúc dňom 15.7.2021, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vyšiel zo skutkového stavu tvrdeného žalobcom v žalobe, že na základe dňa 8.7.2019 uzavretej písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver č. 6907018230 medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, bol žalovanému poskytnutý bezúčelový revolvingový úver s výškou úverového rámca 1.000 €. Žalovaný bol povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach k 20. dňu v kalendárnom mesiaci vo výške

5,50 % z výšky úverového rámca (55 €), pri úrokovej sadzbe 28,22 % ročne, RPMN 32,20 % s tým, že celková čiastka splatná spotrebiteľom činila sumu 1.152,88 €. Z prehľadu čerpania úveru za obdobie od 8.7.2019 do 1.12.2019 súdu vyplynulo, že žalovaný čerpal úver v celkovej výške 1.093,20 € a z prehľadu úhrad k úveru za obdobie od 20.8.2019 do 19.11.2019, že žalovaný uhradil 220 €. Vychádzal tiež zo zistenia, že právny predchodca žalobcu: a) výzvou zo dňa 8.3.2020 vyzval žalovaného na zaplatenie dlžných splátok vo výške 165 €, v prípade ďalšieho omeškania ho upozornil na zosplatenie úveru, tento list odoslal žalovanému poštou dňa 10.3.2020, čo preukázal poštovým podacím hárkom, b) listom zo dňa 30.3.2020 vyzval žalovaného k splateniu celého úveru vo výške 1.189,79 € v lehote 15 dní od spísania výzvy, tento list žalovanému odoslal poštou dňa 31.3.2020, čo preukázal poštovým podacím hárkom, c) dňa 8.7.2021 uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok medzi so žalobcom ako postupníkom pod č.B1/2021, podľa prílohy ktorej boli na žalobcu postúpené aj pohľadávky voči žalovanému z predmetnej zmluvy v celkovej výške 1.257,78 € a toto postúpenie pohľadávky oznámil žalovanému listom zo dňa 22.7.2021.

4. Vec právne posúdil podľa ustanovení účinných ku dňu uzavretia zmluvy, a to § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObchZ“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, 8, § 7 ods. 1, 4, 16, 17, 19, 20, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“).

4.1. Majúc za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere súd uzavrel, že došlo ku vzniku záväzkového vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. a na druhej strane žalovaným spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z..

4.2. Prvotne sa súd zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a skúmal, či boli v danom prípade splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky zo strany právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Poukázal na to, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere po konečnom termíne splatnosti úveru a pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru. Na to nadväzuje úprava § 53 ods. 9 a § 565 OZ, teda musia byť splnené predpoklady na predčasné zosplatenie úveru. Súd mal po preskúmaní skutkových okolností za to, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz o doručení výzvy zo dňa 8.3.2020 žalovanému, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy a pre prípad jej neuhradenia upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Rovnako nepreukázal, že by sa samotné zosplatenie úveru, t.j. výzva k splateniu celého úveru zo dňa 30.3.2020, dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Nebolo preto súdu zrejmé, či sa takáto výzva vôbec dostala do dispozičnej sféry žalovaného a či lehota podľa § 53 ods. 9 OZ začala plynúť a do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti aj uplynula. Konštatoval, že uvedené písomnosti právny predchodca žalobcu síce podal na poštovú prepravu, čo žalobca preukazoval priloženými poštovými podaciami hárkami, ale takýto postup podľa názoru súdu nezodpovedal doručeniu hmotnoprávných úkonov podľa § 45 ods. 1 OZ. Podporne súd poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach v obdobných veciach (sp. zn. 9CoCsp/38/2021 zo dňa 21.9.2022, 9CoCsp/79/2021 zo dňa 23.11.2022, 3CoCsp/90/2021 zo dňa 24.11.2022). Z uvedeného súd vyvodil, že úver nebol riadne zosplatený, a preto neboli splnené podmienky ani pre platné postúpenie, ktoré vyžaduje postúpenie splatnej pohľadávky (riadne zosplatennej alebo po termíne konečnej splatnosti). Z úsudku, že postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, je neplatný právny úkon (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018), súd dospel k záveru, že pokiaľ žalobca nenadobudol pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania, nie je v konaní aktívne legitimovaný.

4.3. Okrem záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd dospel aj k záveru o nemožnosti zosplatenia a bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. pre nedostatočné overenie bonity žalovaného. Postup žalobcu súd posúdil ako formálny a nezodpovedajúci odbornej starostlivosti, pretože žalobca nemal preukázaný príjem žalovaného a hodnovernými dokladmi nemal preukázané informácie o nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného a osôb, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, peňažných záväzkoch žalovaného, výške celkovej zadlženosti a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii žalovaného. Dôvodil, že ako jediný dôkaz žalobca predložil report zo Sociálnej poisťovne a zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorej vyplýva, že právny predchodca žalobcu zisťoval príjem/dôchodok

žalovaného a napriek výzve žalobca súdu nepreukázal, že nejakým spôsobom preveroval informácie o príjmoch a nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného, peňažných záväzkoch žalovaného, výške celkovej zadlženosti a finančnej a ekonomickej situácii žalovaného. Z uvedeného potom uzavrel, že právny predchodca žalobcu nepreukázal, aby pri uzavretí predmetnej zmluvy postupoval s odbornou starostlivosťou, ktorá predpokladá, že údaje ktoré dlžník veriteľovi uvedie, si veriteľ aj overí. V tejto súvislosti súd odkázal na viaceré rozsudky Súdneho dvora EÚ či rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky.

4.4. Ďalej súd uzavrel, že žalobca nepreukázal ani splnenie povinnosti, ktorá vyplývala z § 7 ods. 19 a nasl. zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, v zmysle ktorého bol veriteľ povinný vypočítať ukazovateľ schopnosti žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver postupom, ktorý je upravený predovšetkým v § 7 ods. 20 zákona č. 129/2010 Z.z. a mal mať tiež určený limit pre ukazovateľ tejto schopnosti. Konštatoval, že súdu nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci určenie limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nesplnenie tejto povinnosti je taktiež sankcionované fikciou o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a považuje sa za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 tak ako to je uvedené v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. S poukazom na uvedené súd vyslovil, že ak žalobca (správne malo byť právny predchodca žalobcu - pozn. odvolacieho súdu) hrubo porušil povinnosti pri zisťovaní bonity žalovaného podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., tým viac platí (argumentom a fortiori a maiore ad minus - od väčšieho k menšiemu), že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. (hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je nepochybne viac ako nekonanie s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Vychádzajúc z premisy, že ak došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z, došlo zároveň i k porušeniu povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. (hrubé porušenie tak konzumuje porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou) súd uzavrel, že žalobca nemohol od žalovaného vyžadovať ani jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru preto predstavuje právny úkon, ktorý je v rozpore so zákonom a podľa § 39 OZ je neplatný. Keďže úver nemohol byť platne zosplatený v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., právny predchodca žalobcu nemohol pohľadávku ani platne postúpiť a žalobca ju nemohol platne nadobudnúť, čo bol ďalší dôvod zamietnutia žaloby.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva nevznikli. Súd prvej inštancie nerozhodol o trovách konania dvojfázovo, nakoľko dvojfázové rozhodovanie o trovách konania (predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady) má zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Tvrdiac, že rozhodnutie súdu je nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu, navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6.1. Namietol, že ak súd rozhodol bez pojednávania, pojednávanie nevytýčil, a teda ani žalobca (a ani žalovaný) nikdy na žiadne pojednávanie predvolávaný nebol, súd týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Citoval § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP a súdu vytkol, že nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, pred stranami sporu neprezentoval ako spornú žiadnu skutočnosť, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov a preto súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Uviedol, že ak by súd postupoval v súlade s vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, vyslovil svoj predbežný právny názor, nariadil súdne pojednávanie alebo aspoň žalobcu vyzval na vyjadrenie k sporným otázkam, žalobca by obratom zaslal na súd vyjadrenie s ďalšími skutkovými tvrdeniami podloženými relevantnými dôkazmi. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15CoCsp/17/2024 zo dňa 26.6.2024 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6CoCsp/8/2024 zo dňa 13.6.2024, ktoré pojednávajú o rozhodnutiach súdov prvej inštancie vydanými v konaní bez nariadenia pojednávania.

6.2. Súdu prvej inštancie žalobca vytkol, že v danom prípade rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci na to neboli splnené procesné podmienky podľa § 297 písm. b) CSP, navyše sa v odôvodnení rozsudku vôbec ani nezaoberal tým, či boli splnené podmienky na to, aby bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania, nevyjadril sa, či ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia a rovnako sa nevyjadril ani k spornosti skutkových tvrdení strán, iba v bode 7. odôvodnenia rozsudku skonštatoval, že podmienky splnené boli.

6.3. Podčiarkol, že na to, aby súd mohol rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, je potrebné kumulatívne splnenie podmienok, za ktorých nie je potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie v zmysle § 297 písm. b) CSP, a preto ak čo i len jedna z uvedených podmienok nie je splnená, súd musí nariadiť pojednávanie. Zdôraznil, že ustanovenie § 297 písm. b) CSP je potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako ak podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd v zmysle § 297 písm. b) CSP žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania, avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t. j. bez nariadenia pojednávania. Podľa názoru žalobcu v danom prípade bola splnená len podmienka hodnoty sporu, ktorá neprevyšuje 1.000 €, avšak až z napadnutého rozhodnutia sa žalobca dozvedel, že súd vníma viaceré skutočnosti ako sporné, predovšetkým že žalobca nepreukázal, že by postupca doručil žalovanému výzvy zo dňa 8.3.2020 a dňa 30.3.2020 a spornou súd učinil aj otázku skúmania bonity žalovaného. Súdu prvej inštancie vytkol, že ani vo výzve zo dňa 2.7.2024 (teda pred vyhlásením rozsudku) nevyzval žalobcu na preukázanie jej doručenia, resp. z obsahu výzvy súdu nevyplývalo, že by súd posúdil otázku doručovania výzvy ako spornú, hoci pri rozhodovaní súdu vo veci samej nepochybne táto otázka sporná bola, keďže sa jej súd prvej inštancie vyčerpávajúco venoval.

6.4. Žalobca vyjadril nesúhlas aj so závermi súdu ohľadne doručovania výzvy zo dňa 8.3.2020, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy a pre prípad jej neuhradenia, upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 30.3.2020, ktoré súd nepovažoval za doručené, nakoľko boli k výzvam pripojené iba poštové podacie hárký. Žalobca namietal, že obe výzvy zo dňa 8.3.2020 a 30.3.2020 boli žalovanému riadne doručené, a to výzva zo dňa 8.3.2020 bola podaná na pošte dňa 10.3.2020 a pod podacím číslom RF135854886SK bola doručená žalovanému na pošte Tuhrina dňa 18.3.2020. Výzva zo dňa 30.3.2020 bola podaná na pošte dňa 31.3.2020 a pod podacím číslom RE686173758SK bola doručená žalovanému dňa 2.4.2020. Podčiarkol, že doručovanie predmetných výziev nebolo počas celého konania sporné a nenamietala to ani protistrana, rozporoval to výlučne súd. Citoval z uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/81/2020 zo dňa 16.3.2021 a uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/36/2022 zo dňa 19.1.2023 a zdôraznil, že ak mal súd pochybnosti o doručení akejkoľvek výzvy žalovanému, mohol v zmysle § 295 CSP vykonať aj dôkaz, ktorý spotrebiteľ nenavrhol a za tým účelom dopytovať postupcu alebo žalobcu, pričom citoval § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Podľa názoru žalobcu súd nepostupoval v zmysle § 295 CSP - nakoľko žiadne takéto dôkazy nevykonal – ale naopak – z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t.j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie.

6.5. Žalobca sa nestotožnil ani s konštatáciou súdu, že právny predchodca žalobcu neskúmal bonitu žalovaného dostatočným spôsobom. Tvrdil, že v procese hodnotenia bonity žalovaného disponoval tak údajmi o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného ako aj disponoval výstupmi zo Sociálnej poisťovne, náhľadom do úverového registra a internými informáciami postupcu. Údaje získané od žalovaného boli následne overené v príslušných inštitúciách.

6.6. Taktiež žalobca nesúhlasil so záverom súdu, že by veriteľ nemal dodržať § 7 ods. 19 ZoSÚ, a teda vypočítať ukazovateľ schopnosti splácať úver (ďalej len „DSTI“). Mal za to, že túto povinnosť žalobca preukázal podaním zo dňa 3.9.2024, v ktorom je výpočet DSTI priamo uvedený, a to na základe údajov postupcu, ktorými disponoval už v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Dodal, že výpočet realizoval aj postupca priamo v jeho dokumente v rámci hodnotenia bonity, kde výsledkom bolo, že klientovi je možné poskytnúť úver so splátkou 55 €. Tento ukazovateľ nesmel prekročiť hodnotu 1 (hodnota DSTI predstavovala 0,45), a preto bola schopnosť splácať poskytnutý úver posúdená v súlade s Opatrením

a ZoSU. Výsledkom bola jednoznačne schopnosť klienta splácať spotrebiteľský úver, a preto nedošlo k porušeniu vyššie uvedenej povinnosti. Žalobca zhrnul postup v posudzovanom prípade a akcentoval, že v podaní zo dňa 3.9.2024 predložil výstup z interných aplikácií postupcu, ktoré zaslal žalobcovi na preukázanie riadneho overenia schopnosti splácať poskytnutý úver žiadateľovi o úver. Údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu. Postupca preto tieto údaje pretavil do výstupu, ktorý priložil. Uvedený výstup obsahoval údaje zhromaždené z príslušných registrov aj z otázok položených žiadateľovi o úver, ktoré boli použité pri posudzovaní bonity.

6.7. Žalobca ďalej poukázal na výpočet DSTI, pri ktorom vychádzal z výšky výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa, celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa a výšky nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Dal do pozornosti, že pri výdavkoch podľa § 2 ods. 3 písm. b) ZoSU sa vychádza v zmysle Opatrenia výlučne z úverových peňažných záväzkov. Z úverového registra mal veriteľ informáciu o úverových záväzkoch vo výške 0 €. Nový úver bol poskytnutý vo výške 1000 €, z ktorého bral pri posudzovaní bonity do úvahy ako mesačnú splátku 5,5 % - teda 55 €. Výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa teda boli vo výške 55 €. Spotrebiteľ bol poberateľom dôchodku vo výške 363 €, a teda veriteľ počítal s mesačným čistým príjmom vo výške 363 €. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb bral veriteľ do úvahy životné minimum spotrebiteľa a vyživovaných osôb v celkovej sume 210,20 €, nakoľko spotrebiteľ neuviedol v žiadosti o úver žiadnu vyživovanú osobu. Veriteľ zároveň zohľadnil paušálne výdavky, ktoré v zmysle opatrenia NBS spolu so životným minimom reprezentujú obvyklé mesačné výdavky spotrebiteľov na stravu, bývanie, ošatenie a pod.. Tie boli vypočítané ako rozdiel medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť zvýšený o 20 % - teda $30,60 \text{ €} / (363 \text{ €} - 210 \text{ €}) * 20\%$. Celková výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa bola tak vo výške 240,80 €, zohľadniac vyššie uvedené hodnoty DSTI neprekročila hodnotu 1 (0,45), a preto bola schopnosť splácať poskytnutý úver posúdená v súlade s Opatrením a ZoSÚ. Žalobca mal za to, že pôvodný veriteľ disponoval pred poskytnutím úveru dostatočnými a overenými informáciami, na základe ktorých bol schopný získať objektívny obraz o žalovaného finančnej situácii a jeho schopnosti predmetný úver splácať, a preto je názoru, že pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta dostatočne a splnil všetky povinnosti, ktoré mu ukladá zákon v podobe § 7 ods. 1 ZoSÚ pre dodržanie odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity klienta.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu do dňa rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadril.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Pokiaľ žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ten je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je v prejednávanej spore naplnený. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v tom, že vo veci samej rozhodol bez nariadenia pojednávania, znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozsudok je preto potrebné spolu s akcesorickým výrokom o trovách konania už z tohto dôvodu zrušiť.

11. V preskúmvanej veci z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že žalobca sa domáha od žalovaného zaplataenia dlžnej sumy vo výške 813,20 € s príslušenstvom zo záväzkového právneho vzťahu založeného Zmluvou o spotrebiteľskom úvere – revolvingový úver č. 6907018230 uzatvorenou dňa 8.7.2019 medzi právnym predchodcom žalobcu Home Credit Slovakia, a.s. a žalovaným (ďalej tiež len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru s možnosťou čerpať peňažné prostriedky do výšky úverového rámca vo výške 1.000 €. Zmluvnými stranami bola dohodnutá štandardná mesačná splátka vo výške 5,5 % z výšky úverového rámca, t.j. 55 €, s ročnou úrokovou sadzbou 28,22 % a ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 32,2 %. Termín splatnosti bol stanovený na 20. deň v kalendárnom mesiaci. Keďže žalovaný svoj dlh riadne neuhradil, právny predchodca žalobcu mu zaslal výzvu zo dňa 8.3.2020 k plneniu dlžnej čiastky, v ktorej žalovaného (dlžníka) vyzval na zaplataenie dlžnej sumy ihneď a upozornil ho na možnosť požadovať okamžité splataenie celého úveru vrátane jeho príslušenstva. Pre nesplácanie pohľadávky veriteľ listom zo dňa 30.3.2020 označeným ako „Výzva k splataeniu celého úveru“ predčasne celý úver zosplatalil a žalovaného zároveň vyzval na úhradu dlžnej čiastky vo výške 1.189,79 € najneskôr do 15 dní od spísania výzvy. Pohľadávku voči žalovanému nadobudol žalobca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 8.7.2021 (uzavretej medzi Home Credit Slovakia, a.s. ako postupcom a EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako postupníkom).

12. Súd prvej inštancie nevyhovel návrhu žalobcu a nevydal v skrátrenom konaní platobný rozkaz, ale vyzval žalobcu dňa 2.7.2024 na špecifikáciu žaloby v časti tvrdení o výške dlhu žalovaného, preukázanie dodržania postupu pri zosplataení úveru podľa § 53 ods. 9 OZ ako aj pri postúpení pohľadávky na žalobcu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a tiež preukázanie overovania bonity žalovaného podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z..

13. V odpovedi zo dňa 1.8.2024 na výzvu súdu žalobca uviedol, že medzi stranami bol dojednaný revolvingový úver vo forme karty, z ktorej je možné čerpať peňažné prostriedky a nie klasický splátkový úver (v rámci ktorého by bolo dojednané plnenie v splátkach), a preto bol názoru, že na predmetný vzťah nie je možné aplikovať § 565 OZ a ani nebolo povinnosťou postupcu dodržať § 53 ods. 9 OZ. Taktiež namietol, že pôvodným veriteľom nebola banka, preto sa aktívna legitímácia žalobcu nemôže posudzovať podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žalobca doplnil svoju odpoveď na výzvu súdu o vyjadrenie zo dňa 3.9.2024, v ktorom vysvetlil súdu východiská a spôsob výpočtu ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v konkrétnom prípade.

14. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ohľadne ďalšieho procesného postupu uviedol, že na prejednanie veci samej nenariadil ústne pojednávanie, keďže hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000 €, išlo o otázku jednoduchého právneho posúdenia a skutkové tvrdenia považoval za nesporné. Súd preto v súlade s § 297 CSP rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil dňa 23.10.2024. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a webovej stránke súdu dňa 10.10.2024. Žalovaný sa k žalobe v súdom stanovenej lehote nevyjadril ani nenavhol vykonať žiadne dôkazy. Prvoinštančný súd následne v rozhodnutí uviedol, že dokazovanie vykonal žalobcom predloženými listinnými dôkazmi.

15. Podľa § 297 písm. b) CSP, súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 €.

16. V prípade, ak má byť v spotrebiteľskej veci rozhodnuté bez nariadenia pojednávania, všetky tri vyššie uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne.

17. Nakoľko sa žalobca v konaní domáhal zaplataenia sumy vo výške 813,20 € s príslušenstvom, je splnená podmienka, že hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 € (tzv. bagateľný cenusus). Čo sa týka podmienky – otázky jednoduchého právneho posúdenia veci – ide o subjektívny pojem. Posúdenie, či ten-ktorý spor spadá do tejto definície, je na konajúcom súde. Z povahy žalobcom uplatneného práva vyplýva, že ide o majetkové právo, ktoré má typický charakter vo vzťahu dodávateľ (veriteľ) a spotrebiteľ (dlžník), založené spotrebiteľskou zmluvou, predmetom ktorého je poskytnutie finančných prostriedkov formou revolvingového úveru, a preto sa možno stotožniť so záverom súdu prvej

inštancie, že v predmetnej veci bola splnená podmienka jednoduchého právneho posúdenia predmetnej veci. S uvedenými dvomi podmienkami je však kumulatívne spojená tiež podmienka, že „skutkové tvrdenia strán nie sú sporné“. Len pri splnení všetkých troch podmienok je možné prejednať spor bez nariadenia pojednávania.

18. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

19. Podľa § 171 ods. 1 CSP, ak sa spor nepodarilo vyriešiť zmiernom, súd uloží stranám povinnosti potrebné na dosiahnutie účelu konania, najmä v súvislosti s prípravou pojednávania. Zároveň určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci a predpokladaný termín pojednávania.

20. Pre procesný postup súdu a sporových strán je dôležité určiť, ktoré skutkové tvrdenia možno považovať za sporné a ktoré za nesporné. Skutkové tvrdenia, ktoré nie sú účinne popreté, sa považujú za nesporné skutkové tvrdenia. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie (napr. o tom, že žaloba je úplne nedôvodná), z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdým protistranou. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. To neplatí iba výnimočne, ak existuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti nesporných skutkových tvrdení (§ 186 ods. 2 CSP).

21. Pokiaľ ustanovenie § 297 písm. b) CSP, ktoré aplikoval v danej veci súd prvej inštancie, upravuje podmienku, že „skutkové tvrdenia strán nie sú sporné“, vyjadruje sa tým požiadavka, aby súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, okrem zhodných tvrdení strán, respektíve zo skutkových tvrdení strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela - § 151 ods. 1 CSP, z iných dôkazov, ako z listín predložených stranami, a to za splnenia podmienky, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodné, respektíve nesporné tvrdenia strán nimi predloženými listinami náležite preukázané, a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nebude nesplnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenie dôkazného bremena.

22. V predmetnom prípade rozhodol súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania pričom mal za to, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz o doručení výzvy zo dňa 8.3.2020 žalovanému, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy a pre prípad jej neuhradenia upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Rovnako mal súd za nepreukázané, že by sa samotné zosplatenie úveru, t.j. výzva k splateniu celého úveru zo dňa 30.3.2020, sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobcom predložené poštové podacie hárky podľa názoru súdu prvej inštancie nezodpovedali doručeniu hmotnoprávných úkonov podľa § 45 ods. 1 OZ. Preto súd považoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu za neplatné, čo v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 a § 39 OZ založilo neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a v dôsledku uvedeného žalobca nenadobudol pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania. Preto súd uzavrel, že žalobca nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný.

23. Ako ďalší dôvod nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd uviedol hrubé porušenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. (povinnosť veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver), čo v sebe subsumuje aj porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Uvedené malo v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a keďže úver nebol platne zosplatený, nemohol byť v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. ani platne postúpený na žalobcu, ktorý tak nie je vo veci aj z tohto dôvodu aktívne vecne legitimovaný.

24. Obe uvedené skutočnosti (neplatné zosplatenie v dôsledku nedoručenia výziev zo dňa 8.3.2020 a 30.3.2020 a porušenie povinnosti veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) súd v napadnutom rozhodnutí vyhodnotil ako nesporné skutočnosti.

25. Žalobca v odvolaní namietal, že nebola splnená jedna z podmienok na prejednanie veci bez nariadenia pojednávania, a to nespornosť skutkových tvrdení. Súd v danom konaní nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Na základe uvedeného bol žalobca názoru, že súd mu odňal možnosť konať pred súdom. Odvolací súd tieto odvolacie námietky žalobcu posúdil ako opodstatnené.

26. Po preskúmaní veci dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v konaní pochybil, keď v danej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania a vykonania dokazovania za situácie, že nárok žalobcu považoval za sporný z dôvodu spochybnenia jeho aktívnej vecnej legitímácie. V tomto prípade spornosť skutkových tvrdení nevyplývala z tvrdení žalovaného, ktorý bol v celom konaní pasívny, ale samotný súd, ktorý ex officio skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, vyhodnotil skutkové tvrdenia žalobcu rozdielne a dospel k názoru, že žalobca nedokázal, že je na základe postúpenia pohľadávky v konaní aktívne vecne legitimovaný. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ súd prvej inštancie listinné dôkazy predložené zo strany žalobcu považoval za nedostačujúce, mal umožniť žalobcovi vyjadriť sa aj k otázkam, ktoré vo veci považoval za sporné (nedostatok aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu nedoručenia výziev a neskúmanie bonity žalovaného bližšie uvedené v odseku 22. a 23. tohto odôvodnenia), prípadne umožniť mu navrhnúť vykonanie dôkazov v tomto smere a na ich vykonanie nariadiť pojednávanie.

27. Pod spravodlivým prejednaním veci je potrebné rozumieť také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze, sp. zn. I. ÚS 26/94 uviedol, že obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné chovanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé iné konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi (strane sporu) znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

28. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

29. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (žalobcovi), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP.

30. Nakoľko odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu nesprávneho procesného postupu spočívajúceho v prejednaní sporu bez nariadenia pojednávania, nemohol sa zaoberať ďalšími vecnými námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní, nakoľko nové rozhodnutie súdu bude musieť byť založené na posúdení podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán a vykonaní náležitého právneho posúdenia veci.

31. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a dôvodnosti uplatneného peňažného nároku. Prihliadne na žalobcom doložené listinné dôkazy a umožní stranám uplatniť i ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany. Po vykonanom dokazovaní na nariadenom pojednávaní relevantnými dôkazmi, ktoré strany navrhli alebo ešte len navrhnú v nastávajúcom priebehu konania, súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne. Výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotí podľa zásad stanovených v § 191 ods. 1 CSP, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyloží svoje myšlienkové pochody a zo skutkových zistení vyvodí právne závery, t.j. uvedie ako podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenia hmotného práva a ozrejní vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Nové

rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vysporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v spore, vrátane podstatných argumentov sporových strán prednesenými v priebehu sporu, včítane tohto odvolacieho konania, a zároveň aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

32. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie neopomenie rozhodnúť o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).